

B év

Köszöntelek Benneteket Advent 3. vasárnapján, a „Gaudete” vasárnapon, az örvendező vasárnap felhívásával: *Örüljetek!*

Az igazi örömnappal Jézus születésnapja. A mai evangélium is még a készülétről szól. Keresztelő Jánostól azt kérdezték az illetékesek, hogy „*Ki vagy te?*” János azt felelte: A Messiás Útkészítője!

Talán illene nekünk is feltenni magunknak ezt a kérdést: *Kik vagyunk mi? Jézusnak Útkészítői?...* Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket és bánjuk meg bűneinket!

Imádkozzunk! Atyánk, hadd mondjuk el Neked, ami mentségünkre szolgál, és amivel nehéz nekünk megbirkóznunk. És amihez segítségedet kérjük, Tőled, aki élsz és szeretsz örökkön örökké.

Evangélium (Jn 1, 19-28)

Volt egy ember, akit Isten küldött, János volt a neve. Tanúskodni jött, hogy tanúskodjék a világságról, s mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világgosszág, csak tanúságot kellett tennie a világságról. Ez János tanúsága, amikor a zsidók papokat és levitákat küldtek Jeruzsálemből hozzá, hogy megkérdezzék őt: „Ki vagy te?” Ő megvallotta, és nem tagadta, és megvallotta: „Nem én vagyok a Krisztus.” Erre megkérdezték tőle: „Mi vagy tehát? Illés vagy?” Ő azt válaszolta: „Nem vagyok.” „A próféta vagy?” Azt felelte: „Nem.” Akkor azt mondták neki: „Akkor ki vagy? Választ kell vinnünk azoknak, akik küldtek minket! Mit mondasz magadról?” Ő azt felelte: „A pusztában kiáltó szava vagyok: „Tegyétek egyenessé az Úr útját” [Iz 40,3], amint Izajás próféta mondta.” A küldöttek a farizeusok közül voltak. Ezért kérdőre vonták: „Miért keresztelsz tehát, ha nem te vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta?” János ezt felelte nekik: „Én vízzel keresztelek, de köztetek áll az, akit ti nem ismertek. Ő az, aki utánam jön, akinek a saruszíját megoldani sem vagyok méltó.” Ezek Betániában történtek, a Jordánon túl, ahol János keresztelt.

„Ki vagy te?” Ki vagyok én? A szívem mélyén már Jézus útkészítője, de a felszínen annyi a bajom és a panaszom. Lássuk hát az életvezetésünkben észlelt tüneteket, és mindjárt keressünk is rájuk valami általános választ.

1) Ideges, feszült a környezetünk!

Családban, csoportban, barátok közt dúló viharokra panaszkodunk. Szörnyülködünk, hogy milyen is ez a mai világ. Talán csak arra nem gondolunk, hogy mi is oka vagyunk ennek.

Nagy igazság, hogy akiben zűrzavar van, zűrzavart hoz létre. A gyermek viselkedése legtöbbször csak válasz arra, ahogy a környezet viselkedik vele szemben.

A felnőtt ember azonban már formálni képes környezetét. Lelkiállapota akarva-akaratlanul kisugárzik környezetére. Bajainkért sokszor a külső körülményeket vádoljuk, holott mi formáltuk ilyenné azokat.

Ha magunkban rendet teremtünk, körülöttünk is rend lesz. A környezet megváltozását magunknál kell kezdenünk.

2) Rohanó, túlhajszolt ez a világ!

Nem a világ ilyen, mi vagyunk ilyenek, és ezért ilyen a világ. A felelősséget ne hárítsuk másra!

Valahol olvastam: Pörgünk, mint a bűgőcsiga – s ha nem pörgünk, eldőlnünk...

Biciklista típusúak vagyunk: csak akkor ülünk biztosan a nyeregben, amíg taposunk. Amint abba hagyjuk, felborulunk...

Egyre gyorsuló ütemben keringünk, mint a körhintán, amelyből kiszállni nem lehet, csak kiesni.

Amikor viszont elfáradunk az iramtól, akkor levertek, ingerültek leszünk. És szomorúak, mert nem tudjuk elvégezni, amit akarunk.

Meg kellene állnunk, amíg nem késő. Meg kellene állnunk jó lelkiismerettel és örülnünk az életnek.

Ha spontán nem megy, a Zen-buddhistáknak van egy módszere, amit én még soha nem próbáltam. Ez a „reggeli nevetés” módszere. Minden reggel álljunk meg csípőre tett kézzel a tükör előtt, és kezdjük el nevetni. Olyan komikusak leszünk magunk előtt, hogy utána egész nap nem tudjuk abbahagyni a nevetést.

Tény, hogy egész napunkat meg kellene, hogy határozza a derű.

3) Gyötrődünk a múlton és tépelődünk a jövőn!

Gondolkodásunk fegyelmetlensége következtében rengeteg fölösleges energiát pazarolunk el.

Régi sérelmeinken rágódunk, vagy nosztalgizálunk, visszavágyódunk a múltbeli szépbe-jóba.

Még jellemzőbb, hogy az elképzelt jövővel ijesztgetjük vagy vigasztaljuk magunkat.

Közben feléljük azokat az energiákat, amelyeket a jelenre kellene fordítanunk. Nem a jelenben élünk, mert a múltba révedünk, vagy már a képzelt jövőben járunk.

Pedig tudomásul kell vennünk, hogy a múlt már nincs, a jövő még nincs, egyetlen valóság van: a jelen! A jelenre kell megragadnunk, a jelenben kell élnünk.

A hedonista jelszó: „Carpe diem” = „Ragadd meg a napot”. Ebben a másféle értelemben kell, hogy ez legyen a jelszavunk!

Az is felszabadítóan hatna ránk, hogy egy nap, mindig csak egy nap terhét kell viselnünk. És hogy pontosan „elég a napnak a maga baja!”

4) Üres dolgokkal ütjük agyon az időt!

Szeretünk beszélni. Ha kell, ha nem. Talán nem is beszélni szeretünk, inkább fecsegni, fecserészni.

Mi a fecseges? Az a szóbeli tevékenység, amikor üres szavakat váltunk üres emberekkel.

Már sok baj származott a fölösleges beszédből. Abból soha, ha fecseges helyett hallgatni tudtunk.

Már sok baj származott abból, ha másokat kibeszéltünk, csépeztünk. Abból soha, ha jót mondtunk másokról.

A mobiltelefonok és az internet adta időlopási lehetőségekről már ne is beszéljünk.

Azt is tudnunk kell, nem kötelességünk, hogy mindig szórakoztassunk másokat. Nem szükséges az sem, hogy szerepeljünk és érdekesek legyünk.

Meg kell tanulnunk, hogy kinek mit érdemes elmondani. És meg kell tanulnunk hallgatni is, ha nincs lényeges mondanivalónk.

A beszédem akkor lesz egy velem, ha jóakarattal igazat és fontosat mondok annak, akit megillet. Küldetésünk elsősorban az Örömhír továbbadására szól.

--- Testvéreim! „Ki vagy Te?” Ki vagyok én? Kik vagyunk mi? Emberi életünk felszíni folyamából ezek a megnyilvánulásaink lehetnek a válaszok? Mennyire Örömvásárnaphoz illő ez a szöveg?! Nem tudom. De talán kicsit közelebb segíthet minket az Úton, a Karácsony igazi Öröméhez!

[Kovács László elmélkedése elhangzott 2023. december 17-én a Bokorportán, online csatlakozási lehetőséggel.]